

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.976 van 9 oktober 2026
in de zaak A. 248.859/XII-10.175**

In zake: J.H.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Rochtus
kantoor houdend te 2288 Bouwel, Echelpoel 6A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kristien Vanderheiden
kantoor houdend te 3000 Leuven
Diestsevest 47/001
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 augustus 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestemmingsbeslissing van het afdelingshoofd van de afdeling Dierenwelzijn van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid van 23 mei 2026 om elf honden, een kat, vier kippen en drie paarden van verzoekster in volle eigendom toe te kennen aan de erkende asielen waar de dieren op dat ogenblik verblijven.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 12 augustus 2026 werd de procedurekalender vastgesteld en werden de partijen opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 oktober 2026.

De nota met opmerkingen en het administratief dossier werden ingediend overeenkomstig de procedurekalender.

Eerste auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 17 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk Rochtus, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Silke Mijndonckx, die *loco* advocaat Kristien Vanderheiden verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 3 april 2026 doet een inspecteur van de afdeling Dierenwelzijn van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid, vergezeld door de lokale politie, vaststellingen inzake overtredingen op het dierenwelzijn met betrekking tot elf honden, een kat, vier kippen en drie paarden van verzoekster.

3.2. Diezelfde dag wordt de hiervoor vermelde dieren in toepassing van artikel 72, § 1, van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn van 17 mei 2024 bestuurlijk in beslag genomen.

3.3. Van de voormelde vaststellingen wordt op 3 april 2026 een aanvankelijk proces-verbaal opgesteld.

3.4. Met een brief gedateerd op 14 april 2026 wordt verzoekster door de verwerende partij uitgenodigd om te worden gehoord op 24 april 2026 naar aanleiding van de inbeslagname en met het oog op de mogelijke bestemmingsbeslissing.

3.5. Op 23 mei 2026 beslist het afdelingshoofd Dierenwelzijn van het departement Omgeving van de Vlaamse overheid in toepassing van artikel 72, § 3, van de Vlaamse Codex Dierenwelzijn van 17 mei 2024 om de hiervoor vermelde dieren van verzoekster in volle eigendom te geven aan de erkende asielen waar ze op dat ogenblik verblijven.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Toepassing korte debattenprocedure

Exceptie van niet-ontvankelijkheid ratione temporis

Standpunt van de partijen

4. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het beroep niet ontvankelijk is, daar het na het verstrijken van de beroepstermijn van zestig dagen is ingediend. De verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing op 26 mei 2026 per aangetekende zending werd verstuurd naar verzoekster, dat deze zending bij verzoekster werd aangeboden maar niet in ontvangst genomen, en dat verzoekster vervolgens de aangetekende zending niet ging afhalen in het afhaalpunt.

5. Verzoekster zet in het verzoekschrift onder de titel “beroepstermijn” uiteen dat de bestreden beslissing is gedateerd op 22 mei 2026, werd ondertekend op 23 mei 2026 en dat de verwerende partij meedeelt dat de

bestreden beslissing op 26 mei 2026 werd verstuurd, zowel bij gewone als aangetekende zending. Verzoekster wijst erop dat zij geen enkel poststuk heeft ontvangen en dat zij pas van de bestreden beslissing kennisnam op 12 juni 2026, meer bepaald omdat de bestreden beslissing in bijlage was gevoegd bij een e-mail van die datum van de verwerende partij aan haar raadsman.

Beoordeling

6. Overeenkomstig artikel 4, § 1, derde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ (hierna: algemeen procedurereglement) verjaren de annulatieberoepen zestig dagen nadat de bestreden akten, reglementen of beslissingen werden bekendgemaakt of betekend. Indien ze noch bekendgemaakt noch betekend moeten worden, gaat de termijn in met de dag waarop een verzoekende partij er kennis van nam.

De beroepstermijn bij de Raad van State raakt de openbare orde.

7. Met de bestreden beslissing wordt een definitieve bestemming gegeven aan de hiervoor vermelde dieren van verzoekster die op 3 april 2026 door de verwerende partij administratief in beslag zijn genomen. De bestreden beslissing bepaalt also op individuele wijze de rechtspositie van verzoekster. Ze kan de beroepstermijn voor de Raad van State slechts doen ingaan, indien ze aan de betrokkene persoonlijk is betekend, dit wil zeggen op een rechtszekere wijze schriftelijk ter kennis is gebracht. Het is daarbij niet van belang of de betrokkene vroeger reeds een voldoende feitelijke kennis had van die beslissing of van de motieven ervan.

Deze kennisgeving is niet aan vormvereisten onderworpen. Opdat ze vaste datum zou verkrijgen voor het ingaan van de beroepstermijn bij de Raad van State gebeurt ze in de regel met een aangetekende brief, al dan niet met ontvangstmelding. Artikel 4, § 2, derde lid, van het algemeen procedurereglement bepaalt dat de beroepstermijn bij de Raad van State in geval van een gewone

aangetekende brief ingaat op de derde werkdag na de verzending van die brief, behoudens bewijs van het tegendeel door de geadresseerde. Luidens het vierde lid van diezelfde bepaling geldt het postmerk als bewijs, zowel voor de verzending als voor de ontvangst of de weigering.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat te dezen de bestreden beslissing is betekend aan verzoekster met een aangetekende brief verstuurd op 26 mei 2026. Deze brief werd op 27 mei 2026 aan het adres van verzoekster aangeboden en volgens de vermelding op de omslag werd daarbij een bericht achtergelaten. Met de vermelding dat ze niet is afgehaald, werd de zending op 15 juni 2026 terugbezorgd aan de verwerende partij. De verwerende partij levert derhalve het bewijs dat de aangetekende brief op 27 mei 2026 op een regelmatige wijze ter kennis werd gegeven aan verzoekster.

Verzoekster betwist deze gegevens als zodanig niet. Zij beperkt zich ertoe aan te voeren dat zij “geen enkel poststuk heeft ontvangen”. Deze loutere ontkenning volstaat evenwel niet om het tegenbewijs te leveren van de aanbieding van de aangetekende brief op 27 mei 2026.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring met vordering tot schorsing, ingediend op 10 augustus 2026, is derhalve laattijdig.

9. Het standpunt van verzoekster dat bij gebrek aan bewijs van effectieve postaflevering vóór 12 juni 2026 de kennisname per e-mail van 12 juni 2026 het meest verdedigbare aanvangspunt is van de beroepstermijn, doet niet anders oordelen.

In tegenstelling tot wat verzoekster aanneemt, levert de verwerende partij wel degelijk het bewijs van effectieve postaflevering vóór 12 juni 2026, met name op 27 mei 2026. Verzoekster had overigens sinds 12 juni 2026 kennis van de bestemmingsbeslissing, alsook van het gegeven dat deze per gewone en aangetekende brief werd verstuurd op 26 mei 2026. Op die datum heeft de verwerende partij, in replek op een e-mail van haar raadsman van diezelfde

datum om te informeren naar de stand van zaken, immers de bestreden beslissing ook per e-mail bezorgd met de informatie dat die reeds op 26 mei 2026 werd verstuurd. Zowel in die e-mail van 12 juni 2026 als in de bestreden beslissing zelf wordt gewezen op de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

10. Ook het standpunt van verzoekster “bij wijze van voorbehoud” dat – voor zover de Raad van State zou oordelen dat de beroepstermijn eerder aanving – de verwerende partij haar het volle genot van die termijn heeft ontzegd door na te laten de bestreden beslissing effectief en tijdig te betekenen, faalt. Zoals hiervoor is vastgesteld, heeft de verwerende partij immers niet nagelaten om de bestreden beslissing “effectief en tijdig te betekenen”.

11. In de mate dat verzoekster ter terechtzitting nog aanvoert dat zij, mocht zij eerder kennis hebben gekregen van de omslag waaruit blijkt dat de aangetekende zending op 27 mei 2026 aan haar adres werd aangeboden, veiligheidshalve zou zijn uitgegaan van die datum om de beroepstermijn te bepalen, herhaalt de Raad van State dat verzoekster sinds 12 juni 2026 kennis kreeg van de mededeling dat de bestreden beslissing per gewone en aangetekende brief werd verstuurd op 26 mei 2026. Zoals de verwerende partij terecht repliceert, kon zij aldus wel degelijk uitgaan van die datum om tijdig een beroep in te dienen.

12. Ook het argument van verzoekster dat mocht worden verwacht dat de verwerende partij ook haar raadsman zou inlichten over de bestreden beslissing, daar zij op de hoogte was van diens tussenkomst, doet niet anders oordelen. Niet alleen geeft verzoekster niet aan op basis van welke rechtsgrond de verwerende partij daartoe verplicht zou zijn, de verwerende partij lijkt dit ook te hebben gedaan, weze het pas op 12 juni 2026 en na daartoe door de raadsman van verzoekster te zijn bevraagd. Op dat tijdstip was de beroepstermijn nog niet verstreken.

13. Uit wat voorafgaat, volgt dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid gegrond is.

14. Ter terechtzitting verzet verzoekster zich als dusdanig niet tegen de afhandeling van het beroep tot nietigverklaring in toepassing van artikel 93, eerste lid, van het algemeen procedurereglement, zoals geadviseerd door het auditoraat. Zij volhardt evenwel in haar argumentatie dat haar beroep wel degelijk ontvankelijk is *ratione temporis*.

Zoals hiervoor is vastgesteld, doet de argumentatie van verzoekster evenwel geen afbreuk aan de analyse van de exceptie van niet-ontvankelijkheid in het auditoraatsverslag. Het onderzoek van de grond van de zaak is voorts maar aan de orde, indien het ingediende beroep ontvankelijk is, wat te dezen – zoals blijkt uit wat hiervoor is uiteengezet – niet het geval is.

Het auditoraat heeft terecht gemeend dat de zaak met korte debatten een oplossing kan krijgen.

15. De verwerping van het beroep tot nietigverklaring heeft tot gevolg dat de door verzoekster ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geen voorwerp meer heeft.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van in de kosten van het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 26 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken op negen oktober tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Ann Coolsaet,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Ilse Anné,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Ilse Anné

Ann Coolsaet